

SFATUL ȚĂRII: LUCIDITATE, DISCERNĂMÂNT ȘI CURAJ

Academician **Gheorghe DUCA**

Președinte al AȘM

Evocarea figurilor emblematice și a evenimentelor edificatoare ale istoriei este o practică, o necesitate și o datorie de conștiință a fiecărui popor, căci orice gest de elogiare a trecutului inspiră și generează energii stimulative în confruntarea cu provocările prezentului și, mai ales, ale viitorului.

Anul 2018 este un an al rememorării, atestăm aniversarea a 100 de ani de la Marea Unire din 1918. Acest semnificativ moment, precum și relevanța istorică a acestui act nu ne permit să trecem cu vederea circumstanțele și evenimentele care au precedat, lor revenindu-le un rol decisiv. Unul dintre momentele cu semnificație determinantă în procesul de consolidare a românilor basarabeni a fost constituirea **Sfatului Țării**.

Făcând o incursiune în trecut, constatăm că anul 1917 a fost marcat de redeșteptare și de aprofundarea conștiinței naționale, fapt ce a culminat cu recunoașterea cvasitotală a identității naționale. Ideea comunității dintre românii basarabeni și cei de peste Prut a prins contur în mentalitatea colectivă a majorității populației. În paralel, ideea de autonomie era promovată insistent și în Ucraina, care s-a declarat stat autonom. În aceste circumstanțe, autonomia Basarabiei se transformase din aspirație într-o realitate.

Astfel, inaugurarea Sfatului Țării la 21 noiembrie 1917 și, ulterior, proclamarea solemnă a autonomiei Basarabiei la 2 decembrie apar drept consecințe firești ale conștientizării, de către basarabeni, a identității lor naționale și a caracterului crucial al momentului.

Evident, singura posibilitate viabilă era ca o structură socială cu forță reală să fie recunoscută de majoritate și să-și asume responsabilitatea de soluționare pozitivă a situației, instituind, fără ezitări, un organ legislative reprezentativ. Așa s-a întâmplat în luna octombrie 1917, când Congresul militarilor moldoveni a adoptat o serie de hotărâri îndrăznețe, cea mai importantă fiind proclamarea autonomiei provinciale și politice a Basarabiei. Congresul a mai decis ca „pentru cârmuirea Basarabiei în cel mai scurt timp să se alcătuiască Sfatul Țării”.

Așadar, Sfatul Țării a fost inaugurat o sută de ani în urmă și programul său de activitate prevedea cele mai radicale soluții pentru rezolvarea chestiunii agrare, economice, administrative, educaționale, culturale, buna orânduire a relațiilor interetnice, identificarea soluțiilor adecvate în contextul războiului. Toată autoritatea din provincie s-a concentrat în mâinile acestei

instituții cu o largă reprezentativitate social-politică și națională. Înființarea Sfatului Țării și proclamarea Republicii Democratice Moldovenești au avut aprobarea cvasiunanimă a întregii populații din Basarabia. Oficialii locali, comisarii județeni, școlile, justiția și tribunalul din Chișinău i-au recunoscut legitimitatea.

Următorul pas după declararea autonomiei a fost proclamarea independenței. La fel ca în cazul declarării autonomiei, condițiile în care a putut fi proclamată independența au fost cele generate de disoluția, din ce în ce mai accentuată, a fostului imperiu. Nemaivând niciun contact teritorial direct cu fosta metropolă, Republica Democratică Moldovenească s-a declarat independentă, cu unanimitate de voturi, în ședința din 24 ianuarie 1918 a Sfatului Țării.

Scurta perioadă de existență a Basarabiei independente a demonstrat că în lipsă de resurse fizice și materiale, în condițiile în care forțe din exterior urmăreau să atenteze la integritatea sa teritorială, independența era mai mult o iluzie. La ședința din 27 martie 1918, Sfatul Țării a votat Unirea cu România, Basarabia devenind parte organică și inseparabilă a acesteia.

La acest moment aniversar, digresiunea noastră retrospectivă ne îndeamnă să ne întrebăm în ce mod ceea ce s-a întâmplat acum 100 de ani rezonază cu situația din prezent, cum ne putem reinterpretă pe noi înșine în lumina trecutului și cum putem reinterpretă trecutul în lumina a ceea ce trăim.

Sfatul Țării a apărut în urma unui act de curaj și a unei autoorganizări a populației care a decis să-și ia soarta în propriile mâini, instituind un organ legislativ superior adecvat aspirațiilor majorității, care a devenit un simbol al lucidității, discernământului și al curajului. Cei care au participat la organizarea Sfatului Țării, cei care au devenit ulterior membri ai lui, au avut luciditatea necesară pentru a-și da seama de situația în care se aflau, discernământul necesar pentru a conștientiza posibilitățile pe care le-ar fi deschis fiecare decizie a lor și curajul pentru a transpune în fapt aceste decizii.

La o sută de ani de la crearea Sfatului Țării, anume aceste valori se cer a fi omagiate, iar acest moment istoric semnificativ este un fericit prilej pentru a încerca să le cultivăm în noi înșine, analizând și meditănd asupra felului în care, acum o sută de ani, niște simpli locuitori ai acestui pământ, au reușit să le întruchipeze, iar nouă nu ne revine decât datoria să le urmăm exemplul celor din Sfatul Țării.